

Stefan Ustymczuk, Jerzy Jasiński, Jan Chmielnikowski, Stefan Cieślak

Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 13/6(138), 95-112

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

licja polityczna znalazła egzemplarze „Czerwonego Sztandaru” i który na wiecu w r. 1932 był w grupie wznoszącej okrzyki komunistyczne. Stefan Zawalski, zajmujący w Komitecie Dzielnicowym KPP eksponowaną funkcję, został w sądzie uniewinniony, jednakże w trybie administracyjnym zesłano go do Berezki Kartuskiej.

W zrelacjonowanych przez prasę wspomnieniach adw. Wolskiego zachowały się również sprawy Porii Przepiórkowej, działaczki komunistycznej z Radomska, oskarżonej o przechowywanie „Czerwonej Pomocy”, podobizny Thaelmana i listów od znanych na terenie Radomska komunistów, oraz sprawa Kazimierza Szewczyka i Jana Jędrzejczyka, pozostających pod zarzutem przechowywania i wywieszania plakatów o hasłach komunistycznych, zbierania podpisów popierających Kongres Pokojowy w Brukseli i przynależności do Komunistycznego Związku Młodzieży Polskiej, który miał swoją komórkę na terenie Huty Szklanej w Radomsku.

Adw. Jerzy Wolski dysponuje pewnymi dokumentami dotyczącymi działalności ruchu robotniczego i KPP w Radomsku i prześle je do Muzeum Regionalnego.

Autorzy wspomnianych publikacji prasowych odnotowują z całą życzliwością również obecną działalność społeczną adw. Jerzego Wolskiego w Radzie Narodowej m. Radomska oraz w miejskich i wojewódzkich organach FJN.

adw. Jan Kanty Cisek

KRONIKA

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba kielecka

1. Adwokatura kielecka włącza się w czyn XXV-lecia PRL

W dniu 15 kwietnia br. na terenie wsi Michniów pow. kieleckiego miało miejsce podjęcie pierwszego zobowiązania — w ramach czynów XXV-lecia — przez Radę Adwokacką i adwokatów środowiska kieleckiego.

W uroczystości tej uczestniczyli: I sekretarz Komitetu Powiatowego PZPR, kierownik Wydziału Administracyjnego Komitetu Wojewódzkiego PZPR oraz przewodniczący Prezydium PRN.

Radę Adwokacką reprezentowała specjalna delegacja z dziekanem Rady Adwokackiej adw. Jerzym Rakiem na czele.

Delegacja udała się najpierw na cmentarz 203 ofiar bestialsko wymordowanych przez hitlerowskich okupantów podczas odwetowej pacyfikacji w dniach 12 i 13 lipca 1943 roku. Przed pomnikiem wzniesionym na miejscu stodoły, w której hitlerowcy spalili żywcem swoje ofiary, w obecności warty honorowej zaciągniętej przez miejscową drużynę harcerską został złożony wieniec od Rady Adwokackiej w Kielcach.

Następnie w odświętnie udekorowanym budynku szkolnym odbyło się spotkanie delegacji Rady Adwokackiej z miejscową ludnością. W czasie tego spotkania dziekan Rady adw. Jerzy Rak powiedział m. in.:

„Wybór padł na Michniów z wielu względów. Michniów stał się symbolem, stał się hasłem nie tylko dla polskich żołnierzy od Gór Świętokrzyskich, ale dla całej Polski, dla robotników i inteligencji, hasłem do bezwzględnej walki z najeżdżcą i z systemem, który on reprezentował.

W czasie gdy oddziały żandarmerii, gestapo i SS otaczały w nocy na 12 lipca 1943 r. wieś Michniów, gdy przez dwa dni zabijano mężczyzn, kobiety, a nawet małeńkie dzieci, gdy żywcem palono ludzi, wrzucając ich do podpalonych zabudowań, gdy chłopci z Michniowa płacili za swą polskość najwyższą cenę, cenę życia — w tym samym czasie cała Polska przez hekatombę krwi i cierpień szła ku wolności. Nie zabrakło wśród ofiar także nas, prawników. Akcja eksterminacyjna okupanta zmierzająca do wyniszczenia ludzi mogących kierować walką, do wyniszczenia inteligencji — szczególnie szeroko uderzyła w szeregi adwokatury.

Adwokatura straciła w czasie wojny 63% swego składu osobowego z 1939 r. Adwokaci brali udział w konspiracyjnych organizacjach ruchu oporu, walczyli w oddziałach AL, AK i BCh. Wielu zginęło w czasie wojny na polu walki, w więzieniach i obozach hitlerowskich, wielu umarło po wojnie, przysłała naturalnym porządkiem rzeczy nowa generacja na ich miejsce, ale jeszcze do dziś w Izbie kieleckiej żyje przeszło 40 uczestników walk z okupantem z czasów ostatniej wojny.

Adwokatura kielecka jest z Wami sercem i czynem, chce Was zapewnić, że nie zapomniata i nie zapomni okrutnej lekcji politycznej, jaką otrzymała Polska w czasie ostatniej wojny. Pamiętamy Michniów i ostrzegamy przed tymi, którzy zabijają i palą żywcem Wietnamczyków, przed „nową polityką wschodnią” Kiesingerów i Brandtów, nową polityką, która jest tylko nową formą dla starego Drang nach Osten. Ostrzegamy przed nowymi podpalaczami świata.

Adwokatura polska żyje i rozwija się wraz z całym narodem, przeżywa z nim sukcesy i klęski, podlega wpływowi ideologicznemu, nurtującemu naród. Zawód adwokata jak żaden inny związany jest z życiem społecznym, zna jego blaski i cienie, tkwi w samym centrum problemów codzienności. Adwokatura bierze udział w życiu narodu, w tworzeniu nowych doskonałych form, w osiągnięciu celu, jaki postawił przed sobą lud polski, chce dać wyraz pełnej integracji z dążeniami chłopów i robotników. Nie możemy jedynie podjąć zobowiązania produkcyjnego, gdyż żaden prawnik nie tworzy bezpośrednio nowych dóbr ekonomicznych, ale pośrednio współdziała w ich tworzeniu przez usprawnianie zarządzania, także ekonomicznego, przez wprowadzanie norm regulujących życie społeczne, przez zapoznanie społeczeństwa z treścią i znaczeniem norm prawnych, przez wpajanie ich ogółowi. W taki właśnie sposób prawnicy w codziennej pracy współdziałają w tworzeniu ogólnonarodowych dóbr materialnych i duchowych.

Zobowiązanie, które dziś podejmuje adwokatura kielecka wobec mieszkańców Michniowa, jest nie tylko wyrazem hołdu dla bohaterskiej wsi, ale także jest naszym skromnym udziałem w obchodach XXV-lecia Polski Ludowej”.

Następnie zostało złożone zobowiązanie Rady Adwokackiej i adwokatów kieleckich treści następującej:

„Włączając się, na apel klasy robotniczej, w CZYN XXV-lecia PRL, Rada Adwokacka w Kielcach podejmuje następujące zobowiązania w stosunku do mieszkańców wsi Michniów, tragicznie upamiętnionej męczeńską śmiercią 203 swoich mieszkańców z rąk oprawców hitlerowskich:

- 1) adwokaci miasta Kielce w sposób całkowicie nieodpłatny wykonają pełną inwentaryzację własnościową wsi Michniów;
- 2) adwokaci miasta Kielce w sposób całkowicie nieodpłatny podejmują się zastępstw prawnych dla mieszkańców wsi Michniów we wszystkich sprawach cywilnych związanych z uzyskiwaniem tytułów prawa własności;
- 3) adwokaci miasta Kielce w sposób całkowicie nieodpłatny będą zawsze udzielali wszelkich porad prawnych stałym mieszkańcom wsi Michniów oraz opracowywali wszystkie pisma w sprawach cywilnych i administracyjnych, o ile tylko nie zachodziłaby potrzeba składania pełnomocnictw przy wykonywaniu tych czynności;
- 4) Rada Adwokacka w Kielcach przekaze Szkole Podstawowej w Michniowie środki nieodzowne do uzupełnienia biblioteki szkolnej według zapotrzebowania kierownictwa Szkoły i zobowiązuje się do stałej akcji opiekuńczej nad tą Szkołą;
- 5) Rada Adwokacka i adwokaci miasta Kielce będą pozostawali w stałej więzi z mieszkańcami wsi Michniów także na innych wycinkach życia społecznego wsi”.

Ponadto, już wykonując pkt 4 zobowiązania, dziekan Rady wręczył Kierownictwu Szkoły kwotę 3 000 zł na uzupełnienie pomocy naukowych.

W dalszej części zebrania, delegacji Rady Adwokackiej złożył podziękowanie za podjęcie powyższego czynu mieszkaniec wsi C. Grabiński, a dzieci szkolne obdarowały delegację kwiatami.

Zebrawanie zakończył I sekretarz Komitetu Powiatowego PZPR, podkreślając inicjatorskie znaczenie czynu podjętego przez adwokatów kielecką.

*

Podjęcie zobowiązania wobec Michniowa zostało poprzedzone 3 wyjazdami roboczymi grup adwokackich, podczas których przeprowadzono inwentaryzację własnościową prawie wszystkich gospodarstw wsi.

Zbrane materiały zostały przedyskutowane przez specjalny zespół doświadczonych adwokatów w celu podjęcia się przeprowadzenia tylko takich spraw własnościowych, które by nie spowodowały wzajemnych animozji wśród mieszkańców.

*

Rada Adwokacka w Kielcach traktuje podjęte zobowiązanie wobec wsi Michniów jako inicjujące podobne czyny w innych ośrodkach województwa (szczególnie w m. Radomiu). W tym celu Rada Adwokacka powołała specjalną Komisję Czynów XXV-lecia PRL.

2. W dniu 20 kwietnia 1969 r. odbyło się Walne Zebranie Delegatów Kieleckiej Izby Adwokackiej.

W zebraniu wzięło udział 60 delegatów. Ministerstwo Sprawiedliwości reprezentował naczelnik Wydziału do Spraw Adwokatury sędzia Roman Dmowski, a Naczelną Radę Adwokacką — jej skarbnik adw. Witold Dąbrowski.

Zebraniu przewodniczył adwokat Andrzej Płoski.

Sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej w Kielcach za rok 1968 złożył dziekan Rady Adwokackiej adwokat Jerzy Rak.

W dyskusji wzięło udział 7 adwokatów oraz przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości i Naczelnej Rady Adwokackiej.

W poruszonych w dyskusji tematach najczęściej powtarzały się zagadnienia szkolenia ideologicznego i zawodowego oraz polityki kadrowej i finansowej. Większość dyskutantów postulowała potrzebę wspólnego szkolenia wszystkich pionów wymiaru sprawiedliwości, co — niestety — ze względów od adwokatury niezależnych nie może być zrealizowane.

W zakresie polityki finansowej padł postulat zwiększenia stałego udziału do kwoty 3 500 zł miesięcznie oraz zwiększenia dyscypliny finansowej w dziedzinie egzekucji należności.

Pośród innych poruszanych tematów dużo uwagi poświęcono działalności nielegalnych „doradców” oraz — w niektórych wypadkach — także biur pisania podań.

Stanowiska Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Naczelnej Rady Adwokackiej wobec poruszonych problemów oświetlili wyczerpująco w swych wystąpieniach naczelnik Roman Dmowski i adw. Witold Dąbrowski.

Po wyczerpaniu listy dyskutantów został jednogłośnie uchwalony wniosek Komisji Rewizyjnej o udzieleniu Radzie absolutorium za rok 1968. Uchwalono także rezolucję treści następującej:

„Adwokaci zebrani na Zgromadzeniu Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Kielcach,

- 1) doceniając wysiłki partii i Rządu PRL zmierzające do zapewnienia ogólnoświatowego pokoju i bezpieczeństwa europejskiego oraz rozwoju naszej Ojczyzny — oświadczają, że zdecydowanie popierają te wysiłki i zobowiązują się w miarę swych możliwości propagować ideę pokoju i bezpieczeństwa światowego jako drogi wiodącej do zapewnienia wolności i dobrobytu mas pracujących;
- 2) dla wykazania swej pełnej solidarności z masami pracującymi w związku z podejmowanymi czynami społecznymi i produkcyjnymi przez te masy z okazji jubileuszu 25-lecia PRL — wzywają wszystkich Kolegów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej do aktywnego włączenia się do ogólnonarodowej akcji obchodów jubileuszu oraz do czynnego udziału w akcji wyborczej do Sejmu i rad narodowych i współdziałania w tym celu z Komitetem Frontu Jedności Narodu;
- 3) w związku z uchwaleniem przez Sejm PRL przepisów prawa karnego — zobowiązują się do popularyzowania i wyjaśnienia wśród społeczeństwa tych przepisów;
- 4) z zadowoleniem przyjmują do wiadomości zobowiązania adwokatów z Kielc dotyczące otoczenia opieką prawną mieszkańców wsi Mich-

niów, powiatu kieleckiego, która w okresie okupacji została doszczętnie spalona, a jej mieszkańcy wymordowani, i w związku z tym wzywają wszystkich Kolegów do podjęcia podobnych zobowiązań na swoim terenie”.

adw. Stefan Ustymczuk

Izba koszańska

W dniu 22 marca 1969 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Koszalinie. Na zgromadzenie przybyli: przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości — sędzia Roman Dmowski, przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej — wiceprezes poseł adw. Rudolf Szura, przedstawiciel Sądu Wojewódzkiego — sędzia Ryszard Młotek, przedstawiciel Prokuratury Wojewódzkiej i Stronnictwa Demokratycznego — poseł Alojzy Czarnecki.

Dziekan adw. Józef Kowalak złożył roczne sprawozdanie, a w szczególności omówił stan rozmieszczenia adwokatów na terenie Izby, przyczyny rozwiązania Zespołów Adwokackich w Złotowie, Człuchowie, Bytowie i Świdwinie oraz powołanie w tych miejscowościach dyżurnych punktów pomocy prawnej, poprawę warunków lokalowych zespołów (a tym samym zmianę na korzyść stylu pracy w zespołach), sytuację zarobkową adwokatów na terenie całej Izby i widoczne zaangażowanie adwokatów w pracy społecznej.

Dziekan zakomunikował, iż jest w stałym kontakcie z Wojewódzkim Frontem Jedności Narodu, i wzywa adwokatów do udziału w pracach przygotowawczych zbliżającej się kampanii wyborczej do Sejmu i rad narodowych. Dziekan poinformował również delegatów o staraniach Rady, by ograniczyć obrony wyznaczane z urzędu tylko do tych spraw, w których obrona jest potrzebna. Ze względu na małą liczbę aplikantów odbywają oni szkolenie w Radzie Adwokackiej w Gdańsku.

W dyskusji zabierali głos adwokaci: Zbigniew Brosz, Bolesław Samolej, Benedykt Bejgier, Leon Kasperski, Joachim Sznurawa, Tadeusz Bądkowski, Maria Simonajc, Józef Filipowski, Konrad Okulicz, Czesław Bielicki, Janusz Panieński i Stanisław Longchamps.

W dyskusji poruszono zagadnienie szkolenia aplikantów adwokackich, uznając celowość kierowania ich na zajęcia do Szczecina lub Gdańska. Wiele uwagi poświęcono sprawom obron z urzędu uznając, że nie zawsze ustanowienie takich obron jest konieczne i celowe.

Sytuacja lokalowa zespołów adwokackich była wielostronnie poruszona przez paru uczestników. Wskazywano np. że nawet uzyskanie środków finansowych nie rozwiązuje zagadnienia, gdyż brak jest wykonawcy (Słupsk).

Zagadnienia bytowe adwokatury, a zwłaszcza brak akcji socjalnej (np. kolonie dla dzieci), również były poruszone. Wskazywano na konieczność uregulowania ustawowo ferii sądowych, aby umożliwić adwokatom należyłą regenerację sił.

Podnoszono sprawę nadmiernej sprawozdawczości zespołów, która dubluje się wielokrotnie i jest uciążliwa. Wskazywano na dublowanie się przepisów o odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów-radców prawnych. Jeden z dyskutantów uważał, że kierownik zespołu powinien mieć uprawnienie do określenia honorarium powyżej stawki urzędowej w zależności od nakładu pracy adwokata, zawiłości sprawy i możliwości płatniczych klienta.

Zgodnie uznano konieczność doskonalenia zawodowego adwokatury, żywo dyskutując nad jego formami. Specyfiką Izby jest istnienie dyżurnych punktów pomocy prawnej, co znalazło swój wyraz w dyskusji w głosach krytyki bądź aprobaty. Zjawiskiem niepokojącym jest pokątne poradnictwo, prowadzone często pod postacią biur pisania podań.

Sędzia SW Ryszard Młotek podkreślił, że współpraca z adwokatami Izby koszalińskiej układa się dobrze i bez żadnych zgrzytów. Adwokaci przyczyniają się niewątpliwie do prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, ale mówca zwraca uwagę na konieczność należytego rozumienia przez adwokatów korzystania z wolności słowa oraz na formę redagowanych pism procesowych do sądów.

Wspólną platformą omawiania współpracy adwokatów z sędziami i prokuratorami są zebrania ZPP. W ramach ZPP przeprowadza się intensywne szkolenie w związku z mającą wejść w życie od przyszłego roku nową kodyfikacją prawa karnego.

W porównaniu z poprzednim okresem, obecnie zmienił się model sędziego i adwokata, jak również prokuratora, albowiem każda z tych osób jest współczynnikiem wymiaru sprawiedliwości.

Wiceprezes NRA poseł adw. Rudolf Szura stwierdził, że na terenie izb: koszalińskiej, szczecińskiej i gdańskiej w mniejszych miejscowościach brak jest adwokatów. To tłumaczy, dlaczego zostały rozwiązane zespoły, a powołano dyżurne punkty pomocy prawnej. Naczelna Rada Adwokacka zastanawia się nad uporządkowaniem form organizacyjnych tych punktów, gdyż obecna sytuacja jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Zachodzi konieczność zwracania uwagi na należyłą formę pism procesowych. Szkolenie zawodowe adwokatów w większych ośrodkach powinno się odbywać łącznie dla wszystkich zespołów, a to celem zapewnienia należytego poziomu oraz kontroli szkolenia. W innych izbach również notuje się spadek wpływu spraw, a tym samym obniżenie zarobków. Dysproporcje zarobków można w znacznej mierze zlikwidować przez równomierne i planowe rozmieszczenie adwokatów. W najbliższym czasie zostaną opracowane przez NRA uchwały regulujące działalność dyżurnych punktów pomocy prawnej i siedzibę adwokatów zatrudnionych w tych punktach.

Prokurator Wojewódzki poseł Alojzy Czarnecki w całej rozciągłości podzielił wypowiedzi i dezyderaty dziekana adw. Józefa Kowalaka, a nadto stwierdził, że istotnie liczba spraw zmniejsza się w sądach i prokuraturach, a tym samym i w zespołach. W związku z projektowaną nowelizacją przepisów nadal będzie się zmniejszał wpływ spraw, dlatego też mówca postuluje wprowadzenie połączenia funkcji wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego w jednej osobie, przynajmniej w niektórych województwach, a przede wszystkim w województwie koszalińskim.

Przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości sędzia Roman Dmowski podkreślił, że wszystkie zjawiska należy analizować naukowo, z punktu widzenia politycznego w określonej sytuacji.

Przechodząc do spraw prawidłowego rozmieszczenia adwokatów oraz przygotowania zawodowego, mówca stwierdził, że rozwiązanie niektórych zespołów i powołanie dyżurnych punktów pomocy prawnej uzależnione jest zarówno od subiektywnych, jak i obiektywnych przyczyn, w ramach realnych możliwości w określonej miejscowości.

Sprawy obrony z urzędu są poddane badaniu przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Na ten problem należy spojrzeć z punktu widzenia subiektywnego i obiektywnego, gdyż nie zawsze obrony z urzędu są bezpłatne. W wielu sprawach za prowadzenie obrony z urzędu są dokonywane wpłaty. Na podstawie posiadanego materiału można stwierdzić, że np. w Szczecinku w 50% obrony z urzędu są płatne, co — rzecz jasna — zwiększa obroty zespołu.

Wielkie znaczenie ma specjalizacja zawodowa adwokatów w zakresie prowadzonych spraw. Podobnie jak w Polsce, kształtuje się ustrój adwokatury w Bułgarii, jednakże w 90% spraw sądowych biorą tam udział adwokaci. W Bułgarii opłaty za pomoc prawną są niższe w porównaniu z opłatami obowiązującymi w Polsce. Mimo to jednak zarobki adwokatów w tych dwóch krajach kształtują się na jednakowym poziomie.

Istnieją jeszcze duże rezerwy możliwości zarobkowych w ramach szeroko i właściwie pojętej specjalizacji zawodowej adwokatów.

Izba opolska

I. Podstawowa Organizacja Partyjna PZPR przy Opolskiej Radzie Adwokackiej przejawia stale ożywioną działalność, nie pozostawiając na uboczu żadnego problemu dotyczącego miejscowej adwokatury.

W dniu 21.XII.1968 r. odbyło się otwarte zebranie POP-u z udziałem kolegów-członków stronnictw i bezpartyjnych. Poza częścią organizacyjną dotyczącą POP-u, zebrani omawiali sprawy pracy zespołów adwokackich, wyborów delegatów oraz pracy społecznej adwokatury. Asumpt do tej dyskusji dała notatka zamieszczona w nrze 22 „Prawa i Życia” z dnia 3.XI.1968 r. stwierdzająca, jakoby przedstawiciel Komitetu Wojewódzkiego odniósł się krytycznie do stopnia zaangażowania opolskiej palestry w działalności politycznej i społecznej. W dyskusji na ten temat zabierali głos adw.: L. Dołycki, J. Jasiński, K. Kaeppele, T. Starosta, L. Olejnik, A. Słowik. Pogląd ich był zgodny co do krytycznej oceny tej notatki, która nie odpowiada stanowi obiektywnemu, a ponadto krzywdzi tych, którzy od wielu lat z poświęceniem wykonują nie zawsze przyjemne zadania z poczucia obywatelskiego i wewnętrznej potrzeby dawania swoim postępowaniem przykładu i aktywności.

Przy analizie okazało się, że stopień aktywności i zaangażowania adwokatury opolskiej jest dużo większy niż by to wynikało z porównania liczbowego (około 110 adwokatów). Wszyscy adwokaci są członkami ZPP, a 17 z nich pełni różne funkcje organizacyjne na szczeblu koła oraz okręgu, 1 adwokat jest radnym, a 10 członkami komisji rad narodowych. Oprócz tego wielu z nich działa aktywnie w Lidze Kobiet (w poradniach prawnych), w ZMW i ZMS (poradnie prawnej i popularyzacja prawa), w PKPS (poradnictwo prawne i kredytowe prowadzenie spraw), w ZZEm. R i Inw. (poradnictwo prawne), w społecznych komisjach pojednawczych itp. Nie można też zapominać, że około 10% prowadzonych spraw to sprawy z urzędu, w których adwokaci świadczą bezpłatnie pracę dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

Przedstawiciel Komitetu Wojewódzkiego PZPR tow. Flak, zabierając głos, z dużym uznaniem podkreślił osiągnięcia adwokatury opolskiej i jej zaangażowanie w pracy społecznej. W swym wystąpieniu tow. Flak podniósł zasługi adw. A. Gutowicza, który swoją pracą w Wojewódzkiej Komisji Koordynacyjnej dla Komisji Pojednawczych położył duże zasługi w organizowaniu i uspraw-

nieniu pracy tych jednostek. Jest to jeszcze jeden dowód aktywnej pracy adwokatury opolskiej na niwie społecznej.

W dalszej części zebrania omawiano problematykę wyborów do Sejmu i rad narodowych, uroczystości 50-lecia odzyskania niepodległości i 25-lecia PRL oraz sprawy kadrowe na tle uchwał ostatniego Zjazdu PZPR. W tej części zebrania zabierali głos adw.: K. Kaeppele, J. Jasiński, A. Glińska, B. Bigda, W. Martynuska i przedstawiciel KW tow. mgr Flak. Wszyscy zabierający głos podnosili wagę tych uroczystości i ich wymowę polityczną. Jeśli chodzi o sprawy kadrowe, to większość zabierających głos podnosiła, że zbyt mały jest dopływ do adwokatury przez aplikację adwokacką, a z drugiej strony zbyt wielu wpisuje się byłych sędziów i prokuratorów. Przykładowo podano, że poczynawszy od roku 1964 wpisy na listę adwokacką obejmują tylko 1/3 spośród aplikantów adwokackich, a 2/3 rekrutuje się z byłych sędziów i prokuratorów.

Wykryształował się pogląd o konieczności kierowania na KiZ kolegów, którzy ukończą 70 lat życia, oraz o położenie nacisku na organa zespołu adwokackiego (kierownika zespołu i zebrania członków zespołu), aby wykonywały swe ustawowe obowiązki. Podnoszono w dyskusji sprawę urzędówek, które kładą się coraz cięższym brzemieniem na barki adwokatury, a stanowią poważny problem czasowy i ekonomiczny.

Miłym akcentem zebrania było uczczenie 50-lecia pracy zawodowej adw. Jana Bachmana (30 lat pracy w sądownictwie i 20 lat pracy w adwokaturze). Zebrani złożyli gratulacje adw. Bachmanowi i serdeczne życzenia, a dziekan Kaeppele wręczył w imieniu Rady Adwokackiej skromny upominek.

II. W dniu 12 kwietnia 1969 r. w sali konferencyjnej NOT-u w Opolu odbyło się Zgromadzenie Delegatów Opolskiej Izby Adwokackiej, w którym poza delegatami i członkami Rady udział wzięli: wiceprezes NRA — adw. Z. Krzemiński, przedstawicielka Ministerstwa Sprawiedliwości — sędzia M. Tuszyńska, przedstawiciel Sądu Wojewódzkiego w Opolu — wiceprezes J. Jędrzejewski, przedstawiciel Prokuratora Wojewódzkiego w Opolu — prokurator M. Stępniewski, przedstawiciel KW PZPR w Opolu — mgr Flak, przedstawiciel WK SD — ob. Żoźnowski, przedstawiciel Prezydium WRN w Opolu — mgr Klyszcz i wiceprzewodniczący Prezydium MRN w Opolu — ob. Barucha.

W szerokiej dyskusji nad sprawozdaniem Rady i referatem jej dziekana adw. K. Kaeppele zebrani omówili wiele zagadnień ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji kadrowej, problemu małych zespołów, wzajemnej współpracy adwokatów z sądami oraz pracy społecznej.

W czasie obrad obecny na Zgromadzeniu wiceprzewodniczący Prezydium MRN w Opolu ob. Barucha zapoznał zebranych z treścią uchwały Prezydium WRN w Opolu o nadaniu 8 adwokatom Izby opolskiej odznaczenia „Zasłużonemu Opolszczyźnie” z okazji XV-lecia istnienia Izby za wybitny wkład pracy dla dobra regionu opolskiego. Podkreślając, że przyznane odznaczenia stanowią wyróżnienie i są wyrazem uznania dla całej Izby, ob. Barucha w imieniu Przewodniczącego Prezydium WRN w Opolu dokonał uroczystego odznaczenia adw.: Kazimierza Kaeppele, Jerzego Jasińskiego, Karola Polaczka, Adama Bieleckiego, Pawła Kwoczka, Ireny Stelmachowej, Jerzego Osieki i Jana Bachmana.

Na zakończenie obrad podjęta została uchwała, mocą której Zgromadzenie Delegatów, aprobując dotychczasowy kierunek działania Rady Adwokackiej, zobowiązało ją do dalszego pogłębiania aktywności społeczno-politycznej i do przed-

sięwzięcia stosownych środków w celu stałego podnoszenia znaczenia zebrań zespołów jako podstawowego organu samorządu adwokatury, jak również do kontynuowania przyjętej praktyki spotkań z przedstawicielami innych zawodów, a zwłaszcza zawodów prawniczych.

III. W dniu 15 kwietnia 1969 r. w sali konferencyjnej Prokuratury Wojewódzkiej w Opolu odbyło się posiedzenie Komisji Wymiaru Sprawiedliwości przy KW PZPR w Opolu, w którym po raz pierwszy uczestniczył przedstawiciel Rady Adwokackiej w Opolu w osobie Sekretarza Rady adw. Jerzego Jasińskiego, wybranego na członka tejże Komisji uchwałą Plenum KW z dnia 18 marca 1969 r.

Adw. Jerzy Jasiński przedstawił Komisji organizację, zasady i aktualny stan szkolenia aplikantów adwokackich Izby opolskiej.

W dokonanej ocenie szkolenia zawodowego i politycznego aplikantów wszystkich trzech pionów wymiaru sprawiedliwości, kierownik Wydziału Administracyjnego KW PZPR w Opolu Leon Brudziński stwierdził, że przyjęte i realizowane formy szkolenia aplikantów spełniają wszelkie warunki prawidłowego przygotowania kadr do zawodu prawniczego.

adw. Jerzy Jasiński

Izba rzeszowska

W dniu 19 kwietnia 1969 r. odbyło się w Rzeszowie doroczne Zgromadzenie Delegatów Izby.

Ministerstwo Sprawiedliwości reprezentował naczelnik Wydziału do Spraw Adwokatury sędzia Roman Dmowski, a Naczelną Radę Adwokacką — adwokat Antoni Borkowy. Ponadto w Zgromadzeniu uczestniczyli: przedstawiciel prezesa Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie sędzia W. Bochenek, prezes Okręgowej Komisji Arbitrażowej F. Kruczyński, przedstawiciel Wojewódzkiego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego W. Mikuła i sekretarz POP przy Radzie Adwokackiej adw. W. Kruk.

Zgromadzenie zagałł dziekan Rady Adwokackiej adw. M. Miąsik, a po dokonaniu wyboru prezydium przewodniczył obradom adw. S. Rogoż.

Po wyborze komisji wnioskowej oraz po złożeniu sprawozdań przewodniczącego komisji rewizyjnej adw. M. Rachwała i skarbnika Rady adw. W. Grzegorzycy — przystąpiono do dyskusji nad pisemnym sprawozdaniem Rady Adwokackiej z jej działalności za rok 1968, nad wykonaniem budżetu i nad preliminarzem budżetowym Izby i Funduszu Wzajemnej Pomocy na rok 1969.

Dyskusja toczyła się wokół sytuacji panującej w zespołach adwokackich. W szczególności zwrócono uwagę na zaobserwowaną obniżkę wpływu spraw oraz na kształtowanie się przeciwnych wynagrodzeń za czynności zawodowe w stosunku do liczby spraw. Podkreślono przy tej sposobności szczególny charakter funkcji adwokata, wkładający na niego społeczny obowiązek analizowania warunków bytowych klienta przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia, wskutek czego arytmetyczna ocena prawidłowości w stosowaniu średnich stawek taryfowych może doprowadzić do błędnych wniosków.

W dyskusji wysuwano postulat pogłębiania kontaktów między członkami Rady Adwokackiej a zespołami w celu zachowania ścisłej więzi między członkami Izby a jej organami.

W wypowiedziach poszczególnych delegatów przewijała się troska o zacho-

wanie w zespołach koleżeńskiej życzliwej atmosfery oraz o wzmoczenie akcji szkoleniowej w związku z nowymi kodeksami w sprawach karnych.

Z uznaniem zebrani ocenili fakt zmiany systemu szkolenia aplikantów wyłącznie przez adwokatów angażowanych do prowadzenia wykładów. Równie dodatnio oceniono udział członków Izby rzeszowskiej w rozwijaniu życia społecznego oraz włączenie się adwokatów do ideologicznego szkolenia, prowadzonego łącznie z sądownictwem i prokuraturą.

Po zakończeniu dyskusji sędzia W. Bochenek poświęcił szereg uwag wzajemnym stosunkom sędziów i adwokatów.

Z kolei delegat NRA adw. A. Borkowy udzielił wyjaśnień na niektóre zagadnienia poruszone w dyskusji i przedstawił dezyderaty NRA w stosunku do adwokatury.

W końcu w obszernym przemówieniu przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości naczelnik sędzia R. D m o w s k i zaznajomił zebranych z poglądem Ministerstwa na problemy wysunięte w dyskusji.

W dalszym ciągu zgromadzenia podjęto uchwałę o udzieleniu absolutorium Radzie Adwokackiej i Komisji Funduszu Wzajemnej Pomocy oraz o przyjęciu bez zmian preliminarza budżetowego Izby Adwokackiej i Funduszu Wzajemnej Pomocy na rok 1969.

W ostatnim punkcie porządku dziennego podjęto następującą uchwałę:

„1) Adwokatura Ziemi Rzeszowskiej, spoglądając z dumą na osiągnięcia Polski Ludowej w ubiegłym XXV-leciu, włączy się aktywnie do uczczenia tej rocznicy;

2) członkowie Izby Adwokackiej wezmą czynny udział w akcji wyborczej do Sejmu i rad narodowych, a obdarzeni zaufaniem wyborców oraz przyszłych rad narodowych służyć będą swą pracą w tych radach i ich komisjach;

3) wzywa się adwokatów rzeszowską do poszerzania i pogłębiania w dalszym ciągu jej wkładu pracy w organizacjach politycznych i społecznych;

4) należy się zwrócić do Naczelnej Rady Adwokackiej o interwencję u odpowiednich czynników, aby w artykułach i notatkach prasowych informujących społeczeństwo o pracy społecznej prawników wymieniano przy nazwiskach adwokatów ich tytuł zawodowy dla pełniejszej informacji o pracy społecznej adwokatury;

5) należy się zwrócić do Naczelnej Rady Adwokackiej o rozważenie zmiany regulaminu działania zespołów adwokackich co do bezpłatnych substytucji adwokatów w razie ich pracy społecznej;

6) należy postulować w Naczelnej Radzie Adwokackiej, żeby został zorganizowany stały odpłatny wypoczynek adwokatów w okresie urlopów;

7) należy zalecić Radzie Adwokackiej i zespołom adwokackim dołożenie maksymalnych wysiłków w toku szkolenia celem należytego opanowania w krótkim czasie przepisów nowego prawa karnego;

8) należy zalecić Radzie Adwokackiej ściślejszą współpracę z zespołami przez udział kierowników zespołów w posiedzeniach Rady, a członków Rady Adwokackiej w zebraniach zespołów, oraz współpracę tę rozwijać i pogłębiać;

9) należy wzywać Radę Adwokacką do rozważenia obniżki minimalnego wynagrodzenia adwokatów w zespołach do kwoty 2 500 zł w związku ze spadkiem wpływów”.

Izba szczecińska

I. W dniu 19 kwietnia 1969 roku odbyło się w Szczecinie zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej.

Zgromadzeniu przewodniczył adw. Alfred Włoch.

W obradach udział wzięli: Wiceprezes NRA adw. Zdzisław Krzemiński, przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości adw. Bohdan Lityński, przedstawiciel Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Szczecinie mgr Tadeusz Kluka, przedstawiciel WK SD w Szczecinie Maksymilian Bredow, Wiceprezes Sądu Wojewódzkiego mgr Włodzimierz Formicki, Wiceprokurator Wojewódzki mgr Marek Lipski.

Uczestnicy Zgromadzenia otrzymali w regulaminowym terminie pisemne sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej za rok 1968. Dziekan Rady adw. Zenon Weinert uzupełnił sprawozdanie pisemne i zreferował aktualne zadania samorządu adwokackiego i adwokatury na tle bieżącej sytuacji politycznej i ekonomicznej kraju, podkreślając zdecydowane stanowisko adwokatów uczestniczenia w umacnianiu socjalistycznej praworządności oraz jedności narodu i przeciwstawiania się wszelkim próbom podważenia tej praworządności i jedności.

Skarbnik Rady adw. Józef Czyżewski zreferował budżet na rok bieżący oraz uzasadnił konieczność podwyższenia do 4% od obrotu składki na potrzeby samorządu.

Po złożeniu sprawozdania Komisji Dyscyplinarnej przez jej Prezesa adw. Władysława Binia, zabrał głos Przewodniczący Komisji Rewizyjnej adw. Marian Manyś, który postawił wniosek o udzielenie Radzie Adwokackiej absolutorium za rok 1968.

Następnie rozpoczęła się dyskusja, w której wzięli udział adwokaci: W. Świątek E. Kordybach, T. Hoffman, J. Ostrowski, J. Zaniemojski, T. Piasecki, J. Lútwin, E. Rosławski oraz przedstawiciel KW PZPR mgr T. Kluka, przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości adw. B. Lityński, Wiceprezes Sądu Wojewódzkiego W. Formicki i Wiceprezes NRA adw. Z. Krzemiński.

Dyskusja dotyczyła aktualnych zagadnień polityczno-ekonomicznych kraju, postaw społecznych adwokatów, doskonalenia zawodowego, rozmieszczenia kadr, narybku adwokackiego, poziomu organizacyjnego zespołów i warunków pracy w terenowych zespołach adwokackich.

W obliczu nowych kodyfikacji prawa karnego podkreślono w dyskusji znaczenie kodeksu karnego z 1932 roku dla zunifikowania porządku prawnego i zintegrowania społeczeństwa Polski międzywojennej, a także humanitarne i postępowe założenia tego kodeksu, który stanowił duże osiągnięcie polskiej myśli prawniczej.

Po zamknięciu dyskusji Przewodniczący Komisji Wnioskowej adw. Józef Ostrowski zgłosił projekt rezolucji i wysuniętych wniosków.

Zgromadzenie uchwaliło jednomyślnie zgłoszone wnioski oraz rezolucję następującej treści:

„Analiza działalności samorządu Szczecińskiej Izby Adwokackiej trafnie akcentuje wysunięcie na pierwszy plan problematyki postaw ideowo-politycznych adwokatów oraz działalności ideowo-wychowawczej samorządu adwokackiego, realizowanej w ścisłej współpracy z organizacjami politycznymi.

Jednym z głównych kierunków tej działalności powinno być dalsze zacieśnianie współpracy z kierownictwami sądów i prokuratur dla uzyskania najbardziej sprawnej i zgodnej z obowiązującym porządkiem prawnym realizacji zadań wymiaru sprawiedliwości.

Adwokatura przez liczny i aktywny udział w życiu politycznym i społecznym dawała i nadal będzie dawać wyraz swemu patriotyzmowi i powiązaniu z życiem całego społeczeństwa. Uczestniczymy i chcemy uczestniczyć aktywnie w zachodzących w naszym kraju przemianach, w budownictwie socjalistycznym i w kształtowaniu socjalistycznej świadomości naszego społeczeństwa.

Zdajemy sobie sprawę z nacisków ideologicznych wrogich ośrodków. Rozumiemy doniosłe znaczenie swoistości i jedności ideowo-politycznej całego narodu. Dlatego przeciwstawiamy się wszelkim próbom infiltracji i dywersji ideologicznej, manifestując w pracy społecznej i zawodowej niewzruszoną zasadę jedności całego narodu budującego socjalizm. W największej akcji politycznej bieżącego roku, jaką będą wybory do Sejmu i rad narodowych, nie zabraknie żadnego z adwokatów. Adwokatura włączy się również czynnie w obchody XXV-lecia PRL.

Przez wzmoczenie aktywności społecznej oraz sumienne i zgodne z przepisami prawa wykonywanie obowiązków zawodowych przyczyniać się będziemy do ochrony interesów politycznych i gospodarczych oraz do umacniania porządku prawnego i do rozkwitu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”.

II. W dniu 29 maja 1969 r. odbyła się w lokalu Rady Adwokackiej w Szczecinie uroczysta Akademia z okazji Święta Pracy. Referat okolicznościowy wygłosił wicedziekan Rady adwokat Władysław Świętek, podkreślając szczególną wymowę obchodów 1-majowych w przededniu wyborów do Sejmu i XXV rocznicy PRL.

Po części oficjalnej odbyło się spotkanie koleżeńskie.

Izba wrocławska

1. W dniu 20 kwietnia 1969 roku odbyło się we Wrocławiu zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej.

Zgromadzenie otworzył dziekan Rady adwokat Jan Chmielnikowski, który serdecznie powitał przybyłych gości w osobach: Wiceprezesa NRA adw. Rudolfa Szurę, przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości sędziego Czesława Mazura, przedstawiciela KW PZPR we Wrocławiu tow. mgra Kazimierza Jaśnikowskiego, Prezesa Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu tow. mgra Wacława Zebrowskiego, zastępcę Prokuratora Wojewódzkiego we Wrocławiu tow. Bronisława Michnowicza, I Sekretarza POP PZPR tow. adwokata Zygmunta Ziembę, nestora palestry dolnośląskiej adwokata Jana Gadomskiego oraz koleżanki i kolegów delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej we Wrocławiu.

Na wniosek Rady Adwokackiej zgromadzenie wybrało przewodniczącym adwokata Franciszka Cwikowskiego, działacza samorządu adwokackiego i członka Prezydium PRN w Jeleniej Górze.

Przewodniczący zgromadzenia udzielił głosu dziekanowi adw. Chmielnikowskiemu, który powołując się na pisemne sprawozdanie Rady Adwokackiej, w ustnym wystąpieniu poruszył przede wszystkim kwestie pogłębiania pracy samorządowej, aktywizacji adwokatury w pracy społecznej i włączenia się do akcji

wyborczej do Sejmu PRL i rad narodowych oraz omówił zagadnienia kadrowe na terenie Izby. Wystąpienie swoje dziekan zakończył apelem do zgromadzenia, żeby w pełni poparli program wyborczy Frontu Jedności Narodu i wezwali w formie rezolucji członków naszej Izby do zmanifestowania — przez powszechny udział w wyborach — jedność narodu polskiego.

Następnie przewodniczący Koleżeńskiej Kasy Wzajemnej Pomocy adwokat Kazimierz Grzegorzczak złożył sprawozdanie z działalności zarządu, a skarbnik Rady adwokat Zbigniew Piękański przedstawił sprawozdanie finansowe za rok 1968 i projekt preliminarza na rok 1969.

Kolejne sprawozdanie z działalności organu izby złożył Prezes Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej adwokat Jerzy Kasprzycki, obszernie omawiając kwestie etyki zawodowej. Część sprawozdawczą zgromadzenia zamknęło sprawozdanie Komisji Rewizyjnej, złożone przez jej przewodniczącego adwokata Władysława Kawkę.

Po przerwie przewodniczący zgromadzenia otworzył dyskusję, w której pierwszy zabrał głos adwokat Stanisław Afenda, wicedziekan Rady. Kol. Afenda w swoim przemówieniu poruszył zagadnienia osobowe w aspekcie wpisów na listę adwokatów i przenoszenia siedzib z terenu do Wrocławia. Krytycznie odniósł się do zmian uchwał Rady odmawiających wpisu na listę adwokatów mimo przedstawienia przez Radę Adwokacką odpowiedniej motywacji. Obszernie omówił zagadnienie szkolenia zawodowego na tle nowych kodyfikacji, kwestię rangi zawodu adwokata, odmawianie ochrony adwokatów przez organy prokuratury w wypadkach zmierzania przez przeciwników procesowych, kwestie stykowe z sądami i prokuratorami. Przemówienie swoje zakończył apelem o prawidłowe wykonywanie obowiązków zawodowych przez rzeczowe i odważne wykonywanie obowiązków obrończych oraz przez aktywizację społeczną i rzeczową krytykę działalności organów samorządu. Mówca poruszył też sprawę wychowywania nowej kadry adwokackiej.

Kol. adwokat Adam Zelga, członek zespołu adwokackiego w Oleśnicy, w swoim wystąpieniu poruszył sprawę włączenia się adwokatów w akcję wyborczą do Sejmu i rad narodowych oraz poddał krytyce plan terenowego rozmieszczenia adwokatów, który zdaniem mówcy nie jest respektowany przez Radę. Postulował, żeby Rada na każdą kadencję opracowała plan terenowego rozmieszczenia adwokatów w porozumieniu z zespołami adwokackimi oraz żeby kierowała się nie tylko wysokością obrotów w danych miejscowościach, ale także obrotami poszczególnych adwokatów w zespołach. Dalszą część swojego wystąpienia kol. Zelga poświęcił omówieniu kwestii związanych z doskonaleniem zawodowym i zwrócił się do Rady o nasilenie doskonalenia w związku z nową kodyfikacją prawa karnego.

Adwokat Andrzej Jochełson przypomniał zebranych o nadchodzącej XXV-iej rocznicy wyzwolenia Wrocławia i Dolnego Śląska i zwrócił się do Rady Adwokackiej o podjęcie czynności dla zorganizowania obchodu, jak również zaplanowania środków finansowych na ten cel.

Adwokat-radca prawny Antoni Kańczuga wystąpienie swoje poświęcił omówieniu aktualnych zadań adwokatury w świetle wytycznych NRA z 24.XI.1968 roku co do utworzenia rezerwy kadrowej oraz przestrzegania i umacniania praworządności oraz kształtowania dyscypliny społecznej. Mówca poruszył nadto szereg innych kwestii, jak np. sprawę dojeżdżania adwokatów do pracy w innych miejscowościach czy sprawę przechodzenia na emeryturę. Wystąpienie swoje kol. Kańczuga zakończył zwróceniem uwagi na potrzebę większego zaangażowania ideowo-politycznego adwokatury.

Adwokat Zdzisław Kapko w swoim wystąpieniu omówił pracę społeczną adwokatów i aplikantów adwokackich w ośrodkach społeczno-prawnych ZMS, bardzo pozytywnie oceniając jej z górą pięcioletnie efekty. W drugiej części swojego wystąpienia krytycznie się ustosunkował do polityki kadrowej Rady Adwokackiej, uważając, że Rada nie opracowała odpowiednich założeń kadrowych. Ponadto zgłosił szereg krytycznych uwag na temat braków w wyposażeniu sal sądowych w niezbędny sprzęt dla obrońców.

Z kolei dziekan Chmielnikowski udzielił wyjaśnień na poruszone kwestie przez dyskutantów, po czym zabrał głos Wiceprezes NRA adw. Szura. Oceniając pozytywnie pracę Rady Adwokackiej we Wrocławiu, mówca poruszył w swoim wystąpieniu szereg zagadnień i zadań, jakie stoją przed organami samorządu adwokackiego. Obszernie omówił również kwestię pozycji adwokata i jego roli w społeczeństwie. Na zakończenie kol. Szura przekazał w imieniu Prezydium NRA i własnym życzenia owocnej pracy samorządowej i zawodowej.

Przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości sędzia Mazur wyjaśnił, że zmiana decyzji co do odmowy wpisu na listę adwokatów dotyczyła w zasadzie jednego tylko wypadku i że jak to wynika z doświadczenia, większość uchwał Rady Wrocławskiej jest aprobowana przez Ministra. Zaznaczył przy tym, że działalność Rady Adwokackiej jest pozytywnie oceniana przez resort. Dalszą część swojego wystąpienia poświęcił mówca omówieniu kwestii dążenia do wzrostu autorytetu społecznego adwokatury oraz współpracy z sądami i prokuratorami, która to współpraca na terenie naszej Izby przedstawia się — zdaniem mówcy — poprawnie.

Jako ostatni dyskutant zabrał głos zastępca Prokuratora Wojewódzkiego mgr Michnowicz, który wyjaśnił kwestię incydentu poruszonego przez kol. Afendę i oświadczył, że pracownik prokuratury otrzymał w związku z tym odpowiednie pouczenie. Wyraził przy tym przekonanie, że jeden wypadek nie powinien przekreślać dobrej współpracy między adwokatami a prokuratorami.

Następnie zgromadzenie uchwaliło absolutorium dla Rady Adwokackiej za działalność finansową w roku 1968, uchwaliło preliminarz budżetowy Izby na rok 1969, a nadto podjęło uchwałę wytyczającą Radzie kierunki pracy w 1969 roku oraz podjęło rezolucję wyrażającą pełne poparcie dla programu wyborczego Frontu Jedności Narodu, który ma na celu umacnianie jedności narodu wokół władzy ludowej i zadań budownictwa socjalistycznego. Zgromadzenie wezwało wszystkich członków Izby wrocławskiej do aktywnego włączenia się do akcji wyborczej w ramach Frontu Jedności Narodu dla zmanifestowania solidarności całego narodu z przodującą klasą robotniczą i jej Partią.

2. W dniach od 27 do 30 kwietnia 1969 roku odbyła się zorganizowana przez Radę Adwokacką we Wrocławiu VI Konferencja naukowo-szkoleniowa dla adwokatów i aplikantów adwokackich w Karpaczu. W czasie konferencji, w której wzięło udział 55 adwokatów i aplikantów adwokackich, wygłosili referaty następujący autorzy:

- adw. Andrzej Kiszka: „Współczynniki rozwojowe adwokatury polskiej”,
- dr med. Jadwiga Kozarska: „Orzecznictwo sądowo-psychiatryczne w przypadkach zaburzeń osobowości”,
- adw. Stanisław Janikowski: „Ubezpieczenia w PZU”,
- adw. Adam Zelga: „Niektóre zagadnienia winy w nowym kodeksie karnym”.

Referaty wywołały ożywioną dyskusję i zostały przez uczestników przyjęte pozytywnie ze względu na stronę praktyczną ich tematyki.

3. W dniu 3 maja 1969 roku dziekan Rady adwokat Jan Chmielnikowski i I Sekretarz POP PZPR adwokat Zygmunt Ziemia dokonali wręczenia telewizora dla pacjentów przebywających w Szpitalu (więziennym) w Oleśnicy. Jest to trzeci z kolei telewizor ufundowany przez członków Izby Adwokackiej we Wrocławiu dla pacjentów przebywających w szpitalach. Poprzednie w latach 1967 i 1968 przekazano telewizory klinikom Akademii Medycznej we Wrocławiu. W bieżącym roku przekazano telewizor szpitalowi w Oleśnicy w przekonaniu, że oglądanie telewizji stanowi dużą pomoc w terapii pacjentów. Kierownictwo Szpitala umożliwiło przedstawicielom Rady zwiedzenie zakładu i zapoznało ich z jego działalnością i programem.

Adw. Jan Chmielnikowski

Izba zielonogórska

1. W dniu 30 marca 1969 roku odbył się Okręgowy zjazd sprawozdawczo-wyborczy Zrzeszenia Prawników Polskich w Zielonej Górze.

Przewodniczącym Zjazdu wybrano kol. Stanisława Fafere, prokuratora powiatowego w Gorzowie Wlkp.

Referat sprawozdawczy wygłosił prezes ustępującego zarządu Okręgu dr Zbigniew Generowicz, prezes OKA w Zielonej Górze.

W skład nowych władz wojewódzkich Zrzeszenia zostali wybrani m.in. następujący adwokaci:

Irena Barszczewska-Kosik z Zielonej Góry,
Stefan Cieślak z Zielonej Góry,
Czesław Dużyński z Zielonej Góry,
Jan Giezek z Nowej Soli,
Wojciech Kotas z Zielonej Góry,
Walerian Piotrowski z Zielonej Góry,
Ewald Soroko z Zielonej Góry,
Antoni Wojtowicz z Nowej Soli.

W skład Prezydium nowo wybranego zarządu Okręgu ZPP weszli: adw. Irena Barszczewska-Kosik, kierownik Zespołu Adwokackiego nr 1 w Zielonej Górze, i adw. Ewald Soroko, dziekan Rady Adwokackiej w Zielonej Górze.

Adwokaci stanowią 12,3% ogółu członków ZPP w województwie zielonogórskim.

Zjazd zwrócił się m.in. z apelem do wszystkich prawników Ziemi Lubuskiej o wzięcie aktywnego udziału w pracach związanych z wyborami do Sejmu i rad narodowych oraz z obchodami XXV-lecia Polski Ludowej.

2. W dniu 15 marca 1969 r., w ramach nawiązanych już przyjaznych kontaktów, delegacja Rady Adwokackiej w Zielonej Górze w składzie: dziekan — adw. Ewald Soroko, członek — adw. Walerian Piotrowski i sekretarz POP PZPR — adw. Czesław Dużyński, wzięła udział w walnym zgromadzeniu adwokatów okręgu Frankfurt nad Odrą w NRD.

3. W dniu 26 kwietnia 1969 r. odbyło się zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Izby zielonogórskiej.

W zgromadzeniu wzięli m.in. udział: adw. Rudolf Szura, wiceprezes NRA; adw. Bohdan Lityński, przedstawiciel Min. Sprawiedliwości; mgr Edmund Talarczyk, wiceprezes SW; przedstawiciele wojskowego wymiaru sprawiedliwości.

Dziekan Rady Adwokackiej adw. Ewald Soroko, w uzupełnieniu pisemnego sprawozdania Rady, omówił zagadnienia: 1) postawy społeczno-politycznej adwokata, 2) pracy społecznej adwokatów, 3) podnoszenia poziomu zawodowego i zadania wizytatorów w tym zakresie, 4) zorganizowania nowego sympozjum w związku z uchwaleniem kodeksu karnego, 5) prawidłowego rozmieszczenia adwokatów w Izbie, 6) tworzenia rezerwy kadrowej dla organów samorządu adwokackiego, 7) ustalenia limitu wieku adwokatów przy ich przejściu na emeryturę, 8) zaangażowania adwokatów w kampanii wyborczej do Sejmu i rad narodowych oraz w obchodach XXV-lecia PRL.

W dyskusji zabierało głos wielu mówców.

Adw. Stefan Cieślak z Zielonej Góry zwrócił się z prośbą do delegatów o dokonanie odpowiednich zmian w preliminarzu Rady Adwokackiej, tak by mogła ona przeznaczyć odpowiednią kwotę na zorganizowanie jesienią br. sympozjum z zakresu prawa i procesu karnego.

Adw. Walerian Piotrowski z Zielonej Góry podzielił się wrażeniami z pobytu w dniach 13—15 marca br. 3-osobowej delegacji Izby we Frankfurcie nad Odrą i Berlinie oraz z jej udziału w walnym zgromadzeniu Kolegium Adwokackiego we Frankfurcie nad Odrą.

Adw. Jerzy Ślatała ze Świebodzina mówił o konieczności praktycznej dbałości przez organa samorządu o byt materialny adwokata-członka zespołu.

Adw. Florian Konieczny z Gorzowa Wlkp. przedstawił trudne warunki lokalowe Sądu Powiatowego w tym mieście, utrudniające także adwokatom zapoznanie się z aktami, zwłaszcza w poważniejszych, wieloosobowych sprawach karnych. Postulował, by co najmniej w tych sprawach protokolant sądowy sporządzał jeden egzemplarz protokołu rozprawy głównej obrońcom-adwokatom z tego samego zespołu, przez co usprawni się współpracę z sądem i uniknie pisania wniosków o sprostowanie protokołu rozprawy.

Mówca uznał za pożądane wprowadzenie ferii sądowych. Ułatwią one adwokatom wykorzystanie urlopu wypoczynkowego. Omówił także problem kultury „sali sądowej” domagając się, by wszyscy uczestnicy procesu nie zapominali o kulturalnym i rzeczowym zachowaniu się na sali sądowej.

Adw. Irena Barszczewska-Kosik z Zielonej Góry postulowała, by z okazji XXV-lecia PRL Rada Adwokacka zorganizowała uroczyste posiedzenie (lub naradę) oraz złożyła wniosek o uzyskanie terenowych odznaczeń dla adwokatów Ziemi Lubuskiej.

Adw. Zdzisław Biegański z Nowej Soli podał, że brak zespołów adwokackich w niektórych miastach powiatowych województwa wynika ze specyficznej sytuacji i warunków w Izbie, o czym Rada powinna poinformować odpowiednie czynniki. Z doświadczenia wiadomo, że niektórzy koledzy przychodzą z innych izb, biorą ryczałt przeniesieniowy, a następnie przechodzą na radcostwo.

Adw. Henryk Płoński z Żagania przychylił się do postulatu zwiększenia dopłaty do emerytury.

Adw. Czesław Dużyński z Zielonej Góry, sekretarz POP PZPR, omówił współpracę Rady Adwokackiej z POP PZPR, którą to współpracę uznał za prawidłową i pozytywną. Zwrócił się z apelem do wszystkich kolegów o wzięcie udziału w pracach społeczno-politycznych oraz w kampanii wyborczej do Sejmu i rad narodowych.

Adw. Bohdan Zembrzuski z Zielonej Góry zwrócił uwagę na braki w pi-

semnym sprawozdaniu Rady Adwokackiej, a m.in. na brak wykazu liczby spraw z urzędu i wysokości naliczonego za ich prowadzenie honorarium, płaconego przecież przez członków zespołów, oraz na brak wykazu obrotów i kosztów w zespołach i ich analizy.

Adw. Franciszek Sowiński z Żagania przedstawił trudności zespołu w sprawie zdobycia należytego lokalu.

Adw. Andrzej Żmigrodzki z Zielonej Góry omówił sytuację radców prawnych i ich współpracę z adwokatami zespolonymi.

Wiceprezes NRA adv. Rudolf Szura zwrócił uwagę na to, że zadaniem adwokatury jest udzielanie usług prawnych, i to możliwie najwyższej jakości. Stąd wypływa potrzeba analizowania istniejących kadr pod względem społeczno-politycznym i zawodowym. Dlatego też organizowanie sympozjum ogólnokrajowych i wewnątrz Izby jest konieczne. Rzeczą Rady jest wygospodarowanie w swoim budżecie odpowiednich kwot, chociażby przez oszczędną gospodarkę finansową.

Problem ustalenia limitu wieku przy przejściu na emeryturę jest złożony i ogólny. Jest on wysuwany także w innych izbach adwokackich. Problem ten analizuje Ministerstwo Sprawiedliwości i Naczelna Rada Adwokacka, dążąc do prawidłowego jego rozstrzygnięcia.

Sprzeciwy wobec tzw. wpisów administracyjnych są niezrozumiałe, ponieważ nie można zapominać o obowiązujących przepisach prawnych, których muszą przestrzegać organa samorządu adwokackiego.

Kultura na sali sądowej obowiązuje wszystkich, także adwokatów. Ewentualnej naruszenie powinni kierownicy zespołów rozważać w bezpośrednich rozmowach i kontaktach z prezesami sądów. Będzie to na pewno z korzyścią dla obu stron.

Przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości adv. Bohdan Lityński uznał, że nie można mówić o nadmiarze adwokatów w Izbie zielonogórskiej, jeżeli spojrzeć się na tę sprawę z perspektywy naturalnego „ubytku” adwokatów oraz w aspekcie przemysłowego rozwoju województwa. Ustalenie limitu wieku (zapewne 70 lat) jest problemem krajowym, który na pewno doczeka się rozwiązania, stwarzając wówczas dalsze możliwości dokonania wpisów w poszczególnych miastach. Minister Sprawiedliwości, dokonując wpisów w trybie art. 65 u. o u.o., wykonuje tylko ustawowe uprawnienie, i to przy uwzględnieniu zasady prawidłowego rozmieszczania adwokatów.

Problem prawidłowego rozmieszczenia adwokatów powinien być systematycznie analizowany przez Radę Adwokacką w łącznym rozważaniu interesu społeczeństwa, interesu adwokatów i w aspekcie dopływu nowych kadr. Przed wpisem Rada powinna żądać nie tylko referencji, ale również jawnych opinii dotyczących wykonywania obowiązków zawodowych przez kandydata. Nowo wpisanych adwokatów, zależnie od ich kwalifikacji i doświadczenia, należałoby wpisywać do zespołów dobrze prosperujących, a nie do zespołów słabych. Ponadto Rada i kierownicy zespołów powinni dbać o to, by nie było rażących dysproporcji między obrotami poszczególnych zespołów oraz między obrotami członków w jednym zespole.

Oprócz sympozjum dla adwokatów Rada powinna zwrócić szczególną uwagę na szkolenie aplikantów adwokackich i na należyte ich przygotowanie do zawodu.

Na zakończenie mówca życzył adwokaturze Ziemi Lubuskiej owocnych wyników w trudnej pracy zawodowej i społecznej.

Udzielono absolutorium Radzie Adwokackiej i uchwalono budżet Izby, zobowiązując Radę Adwokacką do maksymalnej oszczędności przy gospodarowaniu funduszami Izby.

Postanowiono także zwrócić się z postulatem do Naczelnej Rady Adwokackiej, żeby emerytura razem z dopłatą z Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej wynosiła łącznie 3 000 złotych oraz żeby dopłata przysługiwała wyłącznie adwokatom pozostającym co najmniej przez 10 lat na liście.

adw. *Stefan Cieślak*

KOMUNIKAT

W związku z ogłoszonym w nrze 10 „Palestry” z 1968 r. KONKURSEM NA WSPOMNIENIA ADWOKATA Z DZIAŁALNOŚCI ZAWODOWEJ I SPOŁECZNO-POLITYCZNEJ W OKRESIE OSTATNIEGO 50-LECIA Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej uchwałą z dnia 22.V.1969 r. postanowiło przedłużyć termin nadsyłania prac

do dnia 31 października 1969 roku.